

Arrest

**nr. 308 552 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII**

In zake:

1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE BRABANTER
Stationsstraat 69
1730 ASSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER.

Gezien het verzoekschrift dat X X en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juni 2023 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 september 2023 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. DE BRABANTER verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2022 dienden verzoekers een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf, type D – gezinshereniging met respectievelijk hun Ghanese echtgenote en moeder A.A.A. die een beperkt verblijfsrecht in België geniet.

1.2. Op 26 juni 2023 trof verweerder drie beslissingen tot weigering van de afgifte van dit visum. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, die op identieke wijze luiden als volgt:

"Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Overwegende dat het bewijs dient te worden aangebracht dat de te vervoegen persoon over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden en aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de referentiepersoon een appartement met twee slaapkamers betreft aangeboden door de sociale verhuurmaatschappij CVBA PROVIDENTIA. Overwegende dat uit het voorgelegde huurcontract blijkt dat de referentiepersoon niet de huurder is van dit pand maar wel haar vader, en dat deze ook woonachtig is in het appartement;

Overwegende dat uit onze gegevens blijkt dat het appartement op dit moment dus al betrokken wordt door drie personen;

Overwegende dat volgens de Vlaamse Codex van Wonen van 2021 bepaald wordt dat indien een woongelegheden bewoond wordt door zes personen deze minstens vijf woonlokalen ter beschikking moet hebben waarbij we onder de woonlokalen de volgende vertrekken rekenen: de keuken, woonkamer en slaapkamers;

Overwegende dat het bovengenoemde appartement met twee slaapkamers slechts over vier woonlokalen beschikt, keuken en woonkamer meegerekend.

Overwegende bijgevolg dat de komst van de aanvragers een overbezetting van het huidige appartement zou betekenen en deze dus niet meer zou voldoen aan de élémentaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten, die door de Vlaamse Regering zijn vastgelegd.

Bijgevolg kan dus niet worden gesteld dat deze vervoegen persoon inderdaad aan de voorwaarden voldoet bedoeld in artikel 10 §1, eerste lid, 4° van voormelde Vreemdelingenwet inzake huisvesting.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, kan aan deze visumaanvraag geen gunstig gevolg worden verleend. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. [...]

[...]

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep werd in eigen naam ingediend door B.E.E. die volgens de gegevens van het administratief dossier is geboren op 30 november 2015. Uit niets blijkt dat deze niet moet worden beschouwd als minderjarige. Op de terechtzitting werd het tegendeel ook niet aangetoond.

Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het werd ingediend in eigen naam door B.E.E. , dit wegens een gebrek aan de vereiste procesbekwaamheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers werpen in een eerste middel op: “Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting”.

Zij betogen als volgt:

“Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid;

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd;

Dienvolgens is de beslissing nietig;

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoekers hebben aangevoerd aangaande de gegrondheid van haar aanvraag NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht;

Verzoekers kunnen wel bij het betrokken familielid terecht en er is wel degelijk een degelijke huisvesting. Dit blijkt uit het gevoegde huurcontract;

Op deze wijze worden dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking genomen en in de waardering van het volledige dossier betrokken, zodat de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt;

Het eerste middel is gegrond;"

3.2. Waar verzoekers de schending opwerpen van "de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur", wijst de Raad erop dat er meerdere algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn. Verzoekers duiden niet welk beginsel zij geschonden achten, andere dan het reeds geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel waarvan zij gewag maken in het eerste middel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. Waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beogen aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

3.4. In casu zijn de bestreden beslissingen voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt in deze beslissing duidelijk verwezen naar de wettelijke bepaling van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder licht toe dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om een visum lang verblijf op basis van gezinshereniging te verkrijgen omdat zij niet aantonen dat de referentiepersoon over voldoende huisvesting beschikt. Verweerder bespreekt vervolgens uitvoerig de woonomstandigheden van de referentiepersoon op basis van de door verzoekers bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag voorgelegde bewijsstukken en besluit dat de komst van verzoekers een overbezetting zou betekenen van het door haar betrokken appartement waardoor niet is voldaan aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten zoals vastgelegd door de Vlaamse regering.

3.5. Verzoekers maken niet duidelijk waarom deze motieven hen niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat zij kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissing en deze bekritisieren, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond.

De inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.7. Artikel 10bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

[...]

2° dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt die toelaat om het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats, zoals bepaald in artikel 2, van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek.”

Artikel 26.3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“Vormt een voldoende huisvesting in de zin van de artikelen 10 en 10bis van de wet, de huisvesting die, voor de vreemdeling en zijn familieleden die zich bij hem willen voegen, voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonbaarheid in de zin van artikel 2 van de wet van 20 februari 1991 houdende wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake huishuur.

Om te bewijzen dat hij beschikt over een in het eerste lid bedoelde huisvesting, maakt de vreemdeling het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont over.

Het bewijs van voldoende huisvesting zal niet aanvaard worden als de huisvesting onbewoonbaar verklaard werd door een daartoe bevoegde overheid.”

3.8. Verzoekers betogen dat niet blijkt dat de elementen die zij hebben aangevoerd *“aangaande de gegrondheid van hun aanvraag op uitgebreide wijze werden onderzocht”* en dat *“dus niet alle voor de beslissing nuttige feiten in aanmerking werden genomen”*. Zij verwijzen hierbij concreet naar een huurovereenkomst op naam van de referentiepersoon van 5 juli 2023 waarvan zij een kopie bij hun verzoekschrift voegen samen met het registratiebewijs. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat hieruit blijkt dat er *“wel degelijk”* sprake is van een *“degelijke huisvesting”* en dat zij dus *“wel”* bij de referentiepersoon terecht kunnen.

3.9. De Raad merkt echter op dat de door verzoekers bij het verzoekschrift gevoegde huurovereenkomst en bijhorend registratiebewijs dateren van na de bestreden beslissingen die werden genomen op 26 juni 2023 en dat verweerder hier bijgevolg geen kennis van kon hebben. De Raad kan als annulatierechter niet beslissen tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen op basis van elementen waarover verweerder niet beschikte toen hij ze trof. Evenmin vermag hij als annulatierechter in de plaats van de verwerende partij na te gaan of deze elementen tot de uitreiking van een visum zouden kunnen leiden. Blijkens het administratief dossier lag op het moment van de bestreden beslissingen een huurovereenkomst van 22 september 2020 voor, op naam van de vader van de referentiepersoon. Ze werd aangegaan met een sociale verhuurmaatschappij CVBA P., en betreft een appartement met twee slaapkamers. Verzoekers brengen helemaal niets in tegen verweerders overwegingen hierover waardoor deze overeind blijven.

Het eerste middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.10. Verzoekers werpen in een tweede middel op: *“schending van Art 8 EVRM”*.

Zij betogen als volgt:

“Verzoekers hebben het recht hun naaste familielid te komen bezoeken;

Ze brengen daartoe de nodige voorwaarden en bewijzen bij;

Tevens is een verandering in de professionele carrière geen uitweg;

Verweester heeft hier gewoon geen rekening mee gehouden en een standard commentaar aangehaald zoals steeds wordt herhaald op al haar beslissingen. Dit is in strijd met art 3 en 8 EVRM;

Deze verkeerde inschatting is disproportioneel en getuigd van gebrek aan onderzoek en analyse door verweester;

Het tweede middel is dan ook gegrond;”

3.11. Verzoekers halen in hun betoog een schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar laten na in concreto uiteen te zetten op welke wijze zij dit artikel geschonden achten. Dit onderdeel is derhalve onontvankelijk.

3.12. Waar verzoekers een schending van artikel 8 van het EVRM opwerpen, merkt de Raad op dat dit gepaard gaat met hun overtuiging dat zij het recht hebben *“hun naaste familielid”* te bezoeken en dat zij daartoe *“de nodige voorwaarden en bewijzen bijbrengen”*. Echter spoort dit laatste niet met de motieven van

de bestreden beslissingen die steun vinden in het administratief dossier en die zij nergens weerleggen. Artikel 10bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd als bepaling die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stelt (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

Verzoekers voldoen niet aan de voorwaarden van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet en zij leggen niet in concreto uit waarom er desondanks toch sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Ten slotte verduidelijken zij op geen enkele wijze hun stelling *“Tevens is een verandering in de professionele carrière geen uitweg”* waardoor de Raad er het raden naar heeft waarop deze kritiek betrekking heeft. Zij duiden verder niet waarmee verweerder geen rekening heeft gehouden of van welke *“verkeerde inschatting”* sprake is.

Het tweede middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers, elk voor een derde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA